

Pesmi

*U zvezdah radost si nekdo
in roža s tabo v cvet.
Prek sinjih morij in sipin
te iščem ... o, gorje,
ki zatajila svoje sem ...
Tam v zvezdah radost si nekje
in zemlja v tvoj spomin ...
Naj si, naj si mladosti sen
tolažbo najde v posvetilu.
Naj se razlije vsa prek roba,
vsa ta grenko-sladka misel:
KAR LJUBIM, NI VEČ PRISPODOBA.*

Temnika

*Poljub ozarja mehke trave,
z vetrom sklanja glavo brest,
po temni svili pod obod,
skoz tisoč, tisoč zvezd,
v vela usta tonejo daljave ...*

*A kdo srcé s temine vabi,
da luna se zazre le vanj?
Dekle tam s krila strese prah,
že mraz zaveje čez ravan
in jutro sen razsiplje si v pozabi.*

Kdo

*Kdo po oknu spet mi bije?
Ti, ki venomer molčiš,
o, saj odprla bi te duri,
pa mi trudnost ne pusti več ...
Kdo, le kdo v tej pozni uri?
Ti, ki vzhajaš izza polja,
ki srcé prepeva ti k večeru,
ljubi, kdo me ljubi?
Ti, ki skrivaš svoj obraz,
ki tujcu svetiš skozi mrakove,
zgodí se le Tvoja volja.*

Jesen je

*Jesen je, ah jesen,
kako je trudnemu nocoj bedeti.
Tam svatje vriskajo
in z njimi sanjam v noč.
Jesen je, ah
kako mi je srcé ogreti.*

*Korak naprej, korak nazaj,
tja pod zvezdá oboke.
Še, o še bom ...
Kaj bi reva jaz ...
Živeti!
Noč me vabi, gaj dehteč,
še, o še bom jaz plesala,
ali ne več na tem sveti.*

Pesem ceste

*Na poti tej se ne obrnem,
(saj ni poti, saj ni poti)
in ležem v prah,
s pomladjo se ogrnem.
A ko jesen zardi mi siva lica,
obzorje vse prerase mah
in se napije prst krvi
in se oglasi v mraku ptica,
pogled v očeh le prepoznajte.
Naj molk spregovori,
ne kruha, milosti takrat mi dajte.*

Breza

*Noč
Na listu kaplja
ujeta v blesk slovesa
Kot v omami
svet nocoj
potaplja se
v plamenih kresa
Senca kri
dehti neba
ožarjena obala
smrt v modrini
temna luna
radost belega drevesa*

Primicija

*Zdaj pil ga bom, proš,
naj le v prah se razsuje ta kamen!
Na vse veke, vse mine,
za pokoro, spomine,
o, pil ga bom, pil,
da vse grlo zajame že plamen.
A, ko prazen ... ko prazen bo glaž
in srcé brez besed mi obstane,
bom sklenjenih rok kriknil: AMEN!*

Amen

*To je zadnja beseda,
s katero končujem božični eksamen
(pozdravljen, ki k Bogu me vabi).
Ne znam več, ne umem usmerit pogléda.
Saj svet je ko prej in rod
si za rodom spet sonce prikliče,
le jaz sem zataval v temino.
Ker slep sem za tisto, kar vidim,
ker v laži resnico porójam,
naj kazen bo sladka kot vino!
V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha,
se sam na ljubezen obsojam.*